

РЕШЕНИЕ

№ 3719

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3296** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38 ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на М. В. М. срещу Решение № ППН-01-167/2020г. от 15.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

Решението се оспорва като незаконосъобразно, издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Излагат се твърдения, че липсва всякакъв легитимен интерес, който да обосновава предоставянето на трудовото досие на жалбоподателката от работодателя на трето лице. Моли се актът да бъде отменен, като преписката се върне на органа за ново произнасяне със задължителни указания. Евентуално се моли съдът да реши спора по същество. Претендират се разноски.

Ответникът- Комисията за защита на лични данни в писмено становище чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендират се разноски.

Заинтересованата страна – [фирма] чрез процесуалния си представител, моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението на административния орган потвърдено. Претендират се разноски.

Административен съд София-град, като прецени изложеното в жалбата и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба подадена от М. М., съдържаща твърдения за съмнения относно начина за съхранение и обработване на личните й данни от [фирма], упълномощено лице от работодателя й [фирма]. В жалбата е посочено, че до 25.02.2020 г. същата е била в трудово-правни взаимоотношения с [фирма], същите прекратени по нейна инициатива на основание чл. 327, ал.1 от Кодекса на труда. Сочи се, че на 11.02.2020 г. в офиса на дружеството дошли две лица, които твърдели, че са упълномощени от управителя и са поискали пълен достъп до документите, съхранявани в отдел „Човешки ресурси“. Отговорният служител им отказал, тъй като лицата не са представили никакви документи, с които да се легитимират. Допълва, че на 14.02.2020 г. офисът повторно бил посетен от едно от лицата, което е поискало да му бъдат предоставени всички документи на фирмата, включително досиетата на служителите. Предоставянето било отново отказано от служител на дружеството, като били извикани и органите на МВР, предвид отказа на лицето да напусне офиса и да се легитимира.

В жалбата е посочено още, че на 24.02.2020 г. в офиса на дружеството дошли три лица, като този път представили пълномощно, копие от което раздали на всички служители в офиса. Разяснява, че тези лица не са предоставили договор по силата, на който ще бъдат защитени и обработвани личните й данни и тези на колегите й.

С нарочно писмо комисията е уведомила [фирма] относно образуваното пред нея производство.

С писмо с рег. № ППН-01-167#4/23.11.2020 г. дружеството чрез управителя си К. К. изразява становище, че в жалбата не се съдържат конкретни нарушения на Закона за защита на личните данни, а само тенденциозно изнесени факти свързани с управлението на „У. България“ с Е.[ЕИК]. Сочи се, че през януари, дружеството е водило преговори с управителя на [фирма] (г-н М. Т.) за извършване на вътрешен одит на дружеството. На тях същият изразил своите опасения, че ръководителите на офиса на [фирма] извършват нарушения свързани с изнасяне на ноу-хау на дружеството на трети лица, създаване на паралелни фирми от служителите, които извършват конкурентна дейност на дейността на [фирма]. В тази връзка на [фирма] било издадено пълномощно на 10.02.2020 г. по силата, на което е упълномощено да представлява [фирма] пред служителите на дружеството. Посочва се, че служителите на [фирма], включително жалбоподателката са били предупредени по телефона лично управителя на „У. България“ Е. да бъде осигурен достъп до помещенията на дружеството. Разяснява се, че на 11.02.2020 г. той и адв. Г. В. са се явили в офиса на [фирма], представили са се и се легитимирали пред служители на дружеството. Сочи се, че служителите са се държали арогантно, саботирали са дейността им и не са предоставили нужните документи. Поради това на 13.02.2020 г. г-н Т. изпратил имейл до офиса за оказване на съдействие. На 14.02.2020 г. отново са посетили офиса, като се посочва, че служителите не са се съобразили с разпореждането на управителя на дружеството, извикали са полиция и са ги изгонили. Пояснява се, че с оглед описаните обстоятелства се е наложило г-н Т. да пристигне по спешност от Б., за да окаже съдействие и на 21.02.2020 г. г-н Т. е издал търговско пълномощно за търговско управление, с нотариална заверка на подписа му. Твърди се, че по силата на дадените пълномощия [фирма] представлява работодателя [фирма] във всички дейности: административна, търговска и трудово-правна дейност, като в качеството си на търговски пълномощник в нито един момент не са нарушили ЗЗЛД.

В хода на производството било изразено становище от адв. В. В. от САК, процесуален

представител на жалбоподателката. Същият не споделя изложените в отговора на [фирма] твърдения с аргументи, че същите са взаимно противоречиви и не отговарят на събитията от процесния период. Оспорва като неоснователни и недоказани твърденията за „вътрешен одит на Дружеството“, „нарушения свързани с предоставяне на ноу-хау на Дружеството на трети лица“ и представителство на работодателя „във всички дейности: търговска, административна и трудово правна“ от страна на [фирма]. Твърди, че ответната страна, респективно посочените в отговора лица, са получили достъп и са се снабдили с копия от документи от трудовите досиета на служителите още при първото си посещение в офиса на „У. България“ Е., на 11.02.2020 г., без обаче да се легитимират с документи, без да представят пълномощно, договор, заповед или друг документ от работодателя.

В хода на производството с писмо ППН-01-167#21/08.06.2021г. от управителя на [фирма] било изразено становище, в което същият сочи, че личните данни на служителите на [фирма] не са били предмет на действията, които са предприети от страна на [фирма]. Единствената цел на дружеството, в качеството му на търговски представител на [фирма] е била да направи одите на бизнеса и работните процеси, да проверят спазват ли се изискванията на клиентите на упълномощителя, налице ли са проблеми с изтичане на информация към конкретни фирми и да защити интереса на [фирма].

Въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства и становища на страните, от комисията е прието, че жалбоподателката е била в трудово-правни отношения с [фирма] назначена на длъжност „Мениджър, софтуерно развитие, съгласно трудов договор № 35/24.11.2017 г. Договорът бил прекратен със Заповед № 102/25.02.2020 г., по искане на работника г-жа М.. В тази връзка комисията безспорно е приела, че за целите на договора и във връзка с правоотношението личните данни на жалбоподателката се обработват от работодателя, включително се съхраняват от него, в изпълнение на нормативно установени задължения, включително такива произтичащи от КТ. На следващо място е приела, че законосъобразно са предоставени на [фирма] документи, съдържащи лични данни на жалбоподателката като служител в [фирма], доколкото обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който субекта е страна, както и за легитимния интерес на администратора [фирма].

Въз основа на горното, с Решение ППН-01-167/2020г. КЗЛД е оставена без уважение жалбата от М. В. маркова като неоснователна.

По делото се събраха освен представените писмени доказателства и гласни такива, като беше изслушан свидетелят Й.. Същата в съдебно заседание заявява, че е работила като специалист „Човешки ресурси“ в [фирма], като е отговаряла за съхраняване на документацията на всички служители в компанията. Соци, че е получила мейл от принципала на [фирма], в който пишело за посещение в компанията на представители на фирма „Риск трансфер“, на които следвало да се даде пълен достъп до документите в компанията. Не отрича, че при първото идване на пратените лица не е оказала нужната помощ като не им е дала поисканите документи. Заявява изрично, че е получила указания преди идването на лицата по мейл и по телефон, като и е било разпоредено да оказва пълно съдействие.

Въз основа на приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страна с правен интерес

от обжалване, поради което е допустима.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Съгласно чл. 8, ал. 6 от Правилник за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация- заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 29.09.2021г., на което са присъствали трима членове, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, изискани са становища на лицата, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането, страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби на закона по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК съдът намира следното:

Безспорно е установено по делото, че жалбоподателката е била в трудово-правни отношения с [фирма] , съгласно трудов договор № 35/24.11.2017 г.,като в тази връзка, за целите на договора, и във връзка с правоотношението, нейните лични данни законосъобразно се обработват от работодателя, включително се и съхраняват от него.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци,

специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 случаи, а именно: обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на и на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

По делото се установява, а и не се спори, че [фирма] е работодател и като такъв обработва личните данни на жалбоподателката. Установява се още, че същата е била в трудово-правни отношения с дружеството, основани на сключен между страните трудов договор № 35/24.11.2017 г., впоследствие прекратени със Заповед № 102/25.02.2020 г., по искане на работника г-жа М.. Действително предоставянето на лични данни по трудово правоотношение има приложение, само между страните по това правоотношение. Администраторът на лични данни следва и да предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

В случая обаче от събраните по делото доказателства-писмени и гласни такива се установява, че между работодателя [фирма] и неговите служители, в това число и жалбоподателката са настъпили усложнени отношения, включително за съмнения за разкриване на търговска тайна и „ноу-хау“. В тази връзка с договор от 01.02.2020 г. [фирма] - Възложител е упълномощило [фирма] - Изпълнител да извършва консултантски услуги, в това число за извършване на анализ на дейността на служителите на възложителя, по отношение на спазване на трудовата дисциплина и задължения, извършване на контролна дейност по отношение на своевременното и качествено изпълнение на проекти и цялостна кореспонденция между служителите на дружеството и трети лица, анализиране на причините за неизпълнение на проекти и последваше намаляване на приходите на Възложителя, извършване на контролна дейност, свързана с изпълнение на задълженията на служители с ръководни функции. Договорът бил със срок от четири месеца. Видно от събраните по преписката материали, в частност имейл кореспонденция от 14.02.2020 г., във връзка с договора

конкретно е възложено извършването на проверка от страна на [фирма] на фирмените регистри и бизнес практики на [фирма]. Такава била действително извършена. Това се потвърждава и от показанията на разпитаната по делото свидетелка. Същата свидетелства, че е била предварително уведомена за пристигането на външни лица, представители на „Риск Трансфер“ и съгласно дадените ѝ указания е следвало да им оказва пълно съдействие при извършваната от тях проверка. Не оспорва факта, че въпреки това, при двете посещения на лицата достъп до изисканите от тях документи им е бил отказан.

На следващо място липсват твърдения или пък доказателства за достъп до личните данни на жалбоподателката от трудовото ѝ досие, като в тази насока са изложени по скоро притеснения за бъдещи действия от страна на [фирма].

По отношение на достъпът до документи съдържащи лични данни на жалбоподателката свързани с трудовата ѝ дейност, които са предоставени от страна на работодателя ѝ [фирма] на дружеството [фирма], изложените от страна на КЗЛД мотиви се споделят изцяло от настоящия съд. Същото е законосъобразно, предвид условията на чл. 6, §1, б.б“ и „е“ от ОРЗД-обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който субекта е страна. В случая съгласно сключения договор от 01.02.2020г. следва извод, че [фирма] има качеството на обработващ личните данни от името и за сметка на администратора [фирма], извод който е съответен на изразено от КЗЛД становище по въпроса. В този смисъл и съхранението на документите, съдържащи лични данни на М., като част от цялостната документация на [фирма], също следва да се счита за законосъобразно и в изпълнение на възложените от администратора на обработващия задължения по силата на сключения между тях договор. В този смисъл е напълно ирелевантно наличието на съгласие от жалбоподателката или възникналите у нея съмнения, доколкото [фирма] обработва личните данни от името и за сметка на администратора- [фирма], за който съществува законово задължение да съхранява трудовите досиета на своите служители, сред които е била и жалбоподателката.

Въз основа на изложеното настоящият състав счита, че оспореното решение на Комисията за защита наличните данни е законосъобразно, постановено при правилното приложение на материалния закон, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, което налага отхвърляне на оспорването.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл.37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

При този изход на делото основателна е претенцията на конституираното като заинтересована страна дружество [фирма]. На основание чл. 143, ал. 3 АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на заинтересованата страна сумата в размер на 1000 лева, съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

Мотивиран от горното съдът, Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. М. срещу Решение № ППН-01-167/2020г. от 15.11.2021 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

ОСЪЖДА на М. В. М., да заплати на Комисията за защита на личните данни, съдебни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА М. В. М., да заплати на [фирма], съдебни разноси в размер на 1000(хиляда) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: